

Z ČASA ZNAMENJA

ON JE ŽIV

KAJ TO POMENI ZA NAS

Jezus je premagal smrt

VJanezovem evangeliju 10,18 je Jezus podal osupljivo izjavo: “Oblast imam, da ga [svoje življenje] dam, in oblast imam, da ga zopet vzamem.” Razmislimo o tem: potem, ko je Jezus umrl, je imel oblast, da se spet obudi v življenje. Kot človek je Jezus sprejel smrt, kakor jo moramo vsi ljudje. Toda njegova Božja narava je bila sposobna, da ga obudi nazaj v življenje. Zaradi tega je Janez lahko zapisal, da Jezus ima “ključ smrti in podzemlja (groba)” (Raz 1,18). Za nas je smrt zapor, iz katerega sami po sebi nikoli ne moremo priti. Toda Jezus je premagal ta zapor in sedaj ima “ključ”, da ga odpre za vas in zame. To je eden od osnovnih razlogov, da je Jezus moral imeti človeško in Božjo naravo.

Verjamem, da boste z veseljem prebrali članek Nancy Canwell “On je živ – kaj to pomeni za nas”, ki se začne na strani 20. 🖊

ZČASA
ZNAMENJA

ISSN 1580-223X
izhaja polletno
vse pravice pridržane

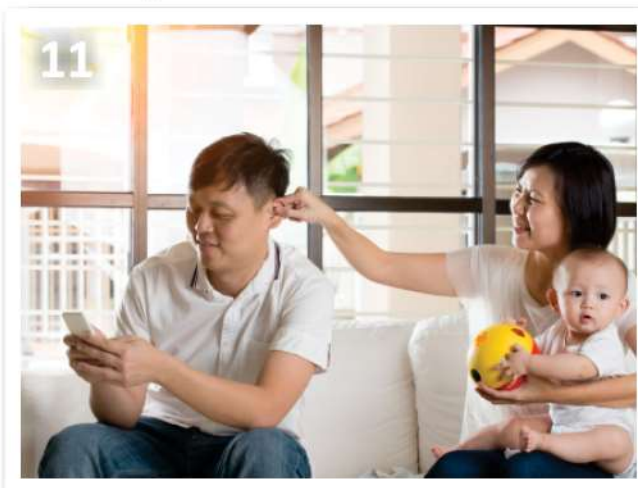
Urednik: Zmago Godina
Slika na naslovnici: Romolo Tavani – Fotolia
Znamenja časa
Njegoševa 15
1000 Ljubljana
e-mail: info@sbz.si

naslovnica

- 20 On je živ – Kaj to pomeni za nas**
Je Jezusovo vstajenje pomembno tudi zame?

članki

- 6 Učiti dekleta pravih vrednot**
Kako pomagati deklicam, da zrastejo nad družbene stereotipe.
- 11 Nomofobija**
- 12 Dan, ko ne bo več ateistov**
Prihaja čas velike spremembe.
- 25 Zakaj naj bi bila doktrina slaba?**
Nekateri ljudje ne marajo doktrine. Pravijo: "Pusti doktrino, daj mi Jezusa!"

- 29 Vlomilec**
Za Boga ni nihče brezupen primer.
- 30 Kdo je ustvaril Boga?**
Filozofi in teologi debatirajo o tem že stoletja.
- 34 Zavzetost za zadevo**
Kaj naj bo osnova za krst?
- 40 Priznanje krivde se spleča**

kolumne

- 4 Religija v novicah**
- 18 Živeti z otroki**
Izvajanje pravilne discipline
- 38 Vaša svetopisemska vprašanja**

Revija Znamenja časa želi bralcem zagotoviti relevanten material – novice, nasvete in članke, ki jim bodo v sodobni družbi pomagali k polnosti življenja in jih izpolnili z radostjo in upanjem.

Z ČASA
ZNAMENJA

Svetopisemska besedila so vzeta iz Standardnega prevoda Svetega pisma. Copyright © Društvo Svetopisemska družba Slovenije 1996, z dovoljenjem. Besedila z oznako EKU so iz ekumenske izdaje iz leta 1987. Besedila z oznako CHR so po Chraskovem prevodu. Vse slike, kjer ni posebej označeno: © 2018 Fotolia

NAVEDENO

„Ob taki odločitvi sodišča lahko pozabimo na vse, kar smo v življenju imeli za normalno.“

Ejaz Mall, 34, kristjan na civilnem služenju vojaškega roka v mestu Lahore v Pakistanu, v komentarju na odločitev vrhovnega sodišča, ki zahteva, da podajo svojo versko opredelitev vsi, ki začenjajo služiti vojaški rok ali službo v sodstvu. Verska pripadnost mora biti označena tudi na osebnih izkaznicah in potnih listih. —Christian Century

Herod (prvi mož Herodidae, ki je prosila za obglavljenje Janeza Krstnika), ki je Petrov domači kraj razglasil za mesto in ga poimenoval po materi rimskega imperatorja Tiberija. Kot možnost za Julias sta predlagani še dve drugi bližnji najdbišči, vendar je odkritje rimskega kopaljšča močan dokaz, da gre za svetopisemsko mesto Julias oziroma Betsajda. —Haaretz

Število držav z visokimi ali zelo visokimi vladnimi restrikcijami vere

Najden Petrov dom?

Jezusov učenec Peter je bil iz Betsajde na severni obali Galilejskega jezera (Jn 1,44). V Betsajdi je Jezus ozdravil slepca (Mk 8,22) in v njeni okolici nahranil 5.000 mož s čudežem hlebov in rib (Lk 9,10). Nedavno so izraelski in ameriški arheologi na tem področju našli kopaljšče v rimskem slogu skupaj z lončevino in rimskim kovancem iz leta 65 našega štetja. Iz tega so sklepali, da so odkrili starodavno mesto Julias, katerega prvotno ime je bilo Betsajda. Preimenovanje je opravil kralj Filip

Izzvana verska svoboda

Blaine Adamson je lastnik podjetja Hands On Originals, ki tiska napise in motive na majice. Toda ko je bil leta 2012 zaprosen, da natisne sporočila na majice za Gay in Lesbian Services Organisation (GLSO) za njihov festival ponosa v mestu Lexington, je prošnjo zavrnil z obrazložitvijo, da njihova sporočila skrunijo njegova verska prepričanja. Napotil jih je k drugemu tiskarju, ki je bil pripravljen potiskati njihove majice in jim je uslugo opravil brezplačno. Kljub temu je GLSO prijavila

FREPIK

VIR: Pew Research Center

Operacija Regrat

Osemindesetletna Oh Mo Duk, rojena v Severni Koreji, je od leta 1991 v svojo domovino poslala na tisoče izvodov Markovega evangelija. Oh živi blizu demilitarizirane cone med Severno in Južno Korejo in vsak teden spušča balone, napolnjene s helijem, na katerih je natisnjen Markov evangelij. Čez čas baloni počijo in padejo na tla, kjer jih najdejo Severnokorejci in berejo njihovo vsebino. Toda preden spusti balone, se mora Oh prepričati, da veter piha proti severu. Projekt se imenuje "Regrat", ker Oh in njeni prijatelji potrebujejo veter za raznašanje Božje besede, kakor regrat potrebuje veter za raznašanje svojih semen. "To je moj način, s katerim prispevam k vrnitvi evangelija mojim rojakom," pravi Oh. —CBN News

dogajanje na deželno komisijo za človekove pravice v Lexingtonu kot diskriminacijo. Komisija je leta 2014 presodila, da je Adamson bil dolžan potiskati majice. Odvetniki Zaveznitva za zaščito svobode (ADF) so posredovali ugovor na odločitev na okrožno deželno sodišče, ki je zavrnilo odločitev komisije in potrdilo Adamsonovo pravico, da živi po svoji veri. Komisija je oporekala tej razsodbi na višjestopenjskemu sodišču, vendar je le-to potrdilo odločitev okrožnega sodišča. Primer se sedaj nahaja na vrhovnem sodišču zvezne države Kentucky. —Alliance Defending Freedom

Najden Izaijev podpis?

Pred dobrima dvema letoma so arheologi ob vznožju zidu v bližini jeruzalemskega Starega mesta našli 33 glinenih pečatov, od katerih ima eden napis "Pripada Ezekiju [sinu] Ahaza, Judovega kralja". Vsekakor gre za svetopisemskega kralja Ezekija, kajti 2 Kr 18,1 pravi, da je Ahaz bil Ezekijev oče. Še bolj presenetljiv pa je napis na drugem pečatu *Yeha 'yah[u]*, kar se prevede Izaija. Več dejavnikov potrjuje verjetnost, da gre za svetopisemskega preroka Izaija. Najpomembnejši je dejstvo, da je bil Izaija svetovalec

kralja Ezekija. Prav tako spodnja vrsta na pečatu vsebuje črke *n-v-y*, kar so prve tri črke hebrejske besede *nabi*, kar pomeni "prerok". Drugi dejavnik je dejstvo, da so leta 2008 v dveh ločenih izkopavanjih našli blizu skupaj pečata Gedalja in Šelemjaja (dveh pomembnih uradnikov v takratni judejski vladi – glej Jer 38,1). Eilat Mazar, nadzornik izkopavanj v Starem mestu, pravi: "Pristna povezanost Izaija in kralja Ezekija ter dejstvo, da je bil pečat najden v bližini pečata z napisom Ezekija, pušča odprto verjetnost, da gre za pečat, ki je pripadal preroku Izaiju." —Christian Headlines

*uč
pr*

Novembra 2015 je Essena O'Neill, zvezdnica družbenih medijev, nepričakovano objavila zaprtje svojih Instagram, YouTube, Tumblr in Snapchat računov kljub dejstvu, da je imela pol milijona sledilcev, ki so ji pomagali neprestano služiti na račun sponzorjev in oglaševalcev.

“Nisem se zavedala,” je 27. oktobra na Instagramu napisala 18-letna Avstralka, “da sem bila večino svojega najstniškega življenja odvisna od družbenih medijev, družbenega odobravanja, družbenega statusa in svojega telesnega videza ... Družbeni mediji niso pristni, še posebej če se uporabljajo na način, kakor sem jih uporabljala sama. Njihove izmišljene

Kako lahko vzgojimo hčerke, ki bodo pravilno vrednotile svoje življenje? **Rochelle Fraser** išče odgovor na to kritično vprašanje.

Kritični dekleta svojih vrednot

slike in zmontirani videi. To je sistem, ki temelji na družbeni potrditvi, vsečkih, uspehu s sledilci. To je popolnoma zrežirana presoja, prevzeta nad samo seboj. Mene je to požrlo.”

Medtem ko je O’Neillova prišla do spoznanja, kako izumetničena in neiskrena je lahko družba, mnoga dekleta, na žalost, tega ne zmorejo. Ne prestano obdana z medijskimi pod-

bami o domnevni lepoti še vedno verjamejo laži, da smo to, kar pokaže naš videz. Občuduje se namreč plavalasost, vitkost, visokost in modni videz, zanemarja pa se visoka cena, ki jo dekleta plačujejo za duševni in čustveni stres, če ne ustrezajo tem družbenim standardom.

Dekleta, ki imajo pozitivno samopodobo, so manj nagnjena

k promiskuiteti, težje prisiljena k pitju alkohola ali k sprejetju medijskih meril lepote. Toda kako naj pri naših dekletih razvijemo zdravo samopodobo?

V svoji knjigi *Dekleta na poti: Vodnik za starše, da navdihnejo svoje hčerke za doseganje življenjske samozavesti in spoštovanja* Molly Barker obravnava štiri elemente, ki so bistveni za pomoč dekletom za vzdrževanje zdrave samopodobe med razburkanim obdobjem odraščanja.

povezati se s skupino

Kot mladi ženski sta mi v dvajsetih letih mojega življenja vključenost v cerkveno skupnost in opravljanje različnih dolžnosti pomagali izgraditi čut za samozavest in za pripadnost skupnosti.

Pri osmih letih je deklica sposobna dojemati abstraktne pojme, vendar je še pripravljena ubogati starše. To je primeren čas, da jo vključimo v izvenšolsko dejavnost, ki izgrajuje pozitivne vrednote. To je lahko npr. v vaši cerkveni skupnosti, za katero veste, da spodbuja podobne vrednote kot vi. Morda pa bo zanimanju vaše deklice ustrezal mladinski projekt, športni klub, pevski zbor ali orkester, kjer se bo lahko učila pozitivnih vrednot in pridobila občutek uspešnosti brez pretiranega pritiska po dosežkih.

vrednote matere

Vse prepogosto smo ženske verjele laži, da nas bodo ljudje imeli radi,

če bomo lahko spremenile svoje telo – shujšale, pobarvale lase ali dobile porjavelo polt. Toda želimo, da so naše hčerke to, kar so, da same opazajo druge ljudi in ne čakajo le, da jih drugi občudujejo. Te zasnove se najbolje učijo z zgledom.

Spomnim se, kako me je mati v otroštvu aktivno spodbujala, naj se v soseščini spoprijateljim z na novo priseljenimi. Spraševala me je, kako bi se sama počutila, če bi se priselili v novi kraj (kar smo dejansko večkrat storili zaradi očetove službe). Tako sem se od staršev naučila biti dojemljiva za potrebe drugih. Nagrada za takšno ravnanje je nekaj lepih prijateljev, ki jih imam še danes.

Potrebno je, da otrokom že od malih nog kažemo zgled nesebičnega ravnanja. Pokažimo jim, da prijaznost do drugih prinaša zadovoljstvo in da je pomembno biti iskren, čeprav lahko imamo zaradi tega težave.

aktivno poslušanje

Poslušanje ne pomeni svetovanje ali karanje temveč prizadevanje, da pozorno poslušamo in si prizadevamo razumeti hčerkino sporočilo. Brez tega bomo veliko manj uspešni, ko bo nastopil čas za svetovanje in karanje, lahko pa se nam celo zgodi, da to dvoje ne bo sprejeto. Poskrbite, da bodo hčerine prijateljice dobrodošle v vašem domu. Tako jih boste lahko spoznali in imeli vpogled v naravo prijateljstva.

Prav tako se spoznajte s starši

hčerinih prijateljic, ker vam bo to pomagalo ob morebitnih razlikah glede vrednot ali pričakovanj. Pogovarjajte se z njo o vrednosti zdravega prijateljstva.

Ironično je, da se občutek ljubezni do drugih začne z ljubeznijo do samega sebe. Jezus nam svetuje: "Ljubi svojega bližnjega *kakor samega sebe.*" (Mt 22,39; dodan poudarek) To pa pomeni, da smo za svoja telesa hvaležni in jih spoštujemo, ker smo Božje stvarstvo. Bog nas je ustvaril in nas ljubi takšne, kot smo. Vsak je edinstven in prav je, da to edinstvenost cenimo.

Ženskam je včasih težko ceniti svoje telo in ga sprejemati takšnega, kot je, ker se vse preveč zavedajo svojih telesnih nepopolnosti. Potrebno je, da kot starši z zgledom prenesemo sprejemanje samega sebe na svoje hčerke.

Če ljubimo samega sebe, si bomo prizadevali ravnati s svojim telesom na najboljši možni način. To pa pomeni telovadbo, vegetarijansko prehrano, prizadevanje za čustveno zdravje, preživljanje časa z Bogom ter pravo mero počitka, vode, svežega zraka in sonca.

Če bomo uveljavili ta načela v svojem življenju, jih bodo začele ceniti tudi naše hčerke. Sposobne bodo veseliti se svoje identitete in ne bodo pritegnjene k ukvarjanju z dejavnostmi, ki bi škodovala njihovemu telesu.

Kot Božje stvarstvo se moramo zavdati, da smo dragoceni.

Če bomo uspeli pri hčerkah razviti prepričanje, da jim ni potrebno početi kaj posebnega, da bi bile dragocene, in da so dragocene preprosto zato, ker so Božje hčerke, se bodo obnaša-

**Bog nas je
ustvaril in nas
ljubi takšne,
kot smo. Vsak
je edinstven in
prav je, da to
edinstvenost
cenimo.**

le spoštljivo do drugih in do samega sebe.

Prav tako je pomembno, da svojim hčerkam postavimo primerne omejitve in ne postanemo oseba, ki jim bo laskala in ustregla v vsem. To jim bo poleg učenja samospoštovanja pomagalo, da si bodo v življenju tudi same znale postavljati potrebne omejitve in ne bodo poskušale početi nekaj samo zato, da bi ugajale in bile priljubljene. Namesto da jih spodbujamo postati del nakupovalne potrošniške kulture, v kateri živimo, bodimo sposobni reči NE njihovim

željam po več in več.

občutiti odgovornost

Lahko je nekoliko strašljivo, če pomislimo, o čem vse se naše hčerke lahko odločajo, vendar je pomembno dovoliti jim, da sprejemajo starosti primerne odločitve. To jih bo učilo živeti in bo spodbujalo osebno rast. Pomagajte svoji hčerki opaziti, kakšno moč imajo njene vsakodnevne odločitve, kot je izbira prijatelja za igro ali časa za opravljanje domačih nalog.

Sallyjina mama je ugotovila, da se vsako jutro prepirata o tem, kaj bo Sally oblekla v vrtec. Zato je vse primerne obleke zložila v omari na poseben kup in ji rekla, da lahko zjutraj s tega kupa izbere oblačilo za vrtec. To je dober primer, kako otroku postavimo omejitve in mu istočasno damo svobodo izbire.

Spodbujajte pozitivno naravnost s pohvalo in opozorite hčerko, da je potrebna sprememba, kadar postane negativna.

Kadar se odloča, ji pomagajte ugotoviti, ali njene odločitve podpirajo njene osnovne vrednote ali pa jih uničujejo in spodjedajo njeno samopodobo. Spodbujajte jo, naj poslušajo svojo vest. Kadar se poskuša odločiti, ji ne svetujte, temveč jo raje vprašajte, kako se bo počutila glede svoje odločitve. Spodbudite jo, da vam pove, zakaj se tako počuti.

Bog se včasih pogovarja z nami na intuitivni način. Ker smo ga nekaj

prosili, se nam zdi, da nam notranji glas prinaša njegov odgovor. Pri tem je pomembno, da ta glas preverimo s Svetim pismom in se o njem pogovorimo z vernim prijateljem.

Svoje hčerke lahko učimo takega ravnanja, vendar jih moramo poučiti, da je pri tem potreben zaupni odnos z Bogom, molitev in pogovor s starši.

Preglejte možnosti, kako lahko s svojo deklico pomagata ljudem v skupnosti, kjer živite. Mogoče bo to nekaj preprostega, kakor je praznenje poštnega nabiralnika sosedovih med njihovo odsotnostjo ali kaj zahtevnejšega, kot je redno prostovoljstvo v krajevnem domu oskrbovancev.

S skupno vključenostjo v praktično krščanstvo ji boste pomagali, da sčasoma dojame, kaj pomeni biti kristjan, in tako bo z veseljem del cerkvene skupnosti. Je že tako, da samospoštovanje in zadovoljstvo izgrajujemo s pomaganjem drugim. To je praktični način, s katerim boste svoji hčerki pokazali moč njenih odločitev.

zaključek

Opogumiti naše hčerke, da se dvignejo nad družbene standarde sprejemljivega in lepega je lahko velik izziv, toda vrednote, ki jim jih privzgojimo, jim bodo pomagale, rasti in se razcveteti v uravnotežene ženske, ki bodo svetu dale nekaj več kakor le videz najnovejše hollywoodske zvezde. ❖

Nomofobija

Arlene R. Taylor
opozarja na
zaskrbljujoč
trend.

U poraba prenosnih komunikacijskih naprav je postala tako običajna, da v nekaterih državah število mobilnih telefonov presega število možganov, ki živijo tam. Čeprav je občudovanja vredna in učinkovita, ta tehnologija prinaša svojevrstne težave.

Možgani so nagnjeni sprejeti mobilno napravo kot svojega prijatelja – sogovornika in to lahko uide izpod nadzora. Omenimo *nomofobijo* (*no-mobile-phone fobija*), kar je okrajšava za strah pred nedosegljivostjo na mobilnem telefonu. Izraz naj bi skovali britanski raziskovalci med anketiranjem uporabnikov mobilne telefonije. Ugotovitve so pokazale, da je bila več kakor polovica sodelujočih v strahu, da bi ostali brez mobilnega telefona.

Nomofobija lahko sproži telesne odzive, kot so kratka sapa, zmedenost, tresenje, zvišan pulz, bolečina v

prsih, bruhanje in celo panični napadi. Raziskava Univerze Missouri je ugotovila zvišanje srčnega utripa in krvnega tlaka ter povečanje občutka strahu in nelagodja pri osebah, ki niso mogle odgovoriti na zvonjenje svojega telefona med reševanjem preprostih križank. Pravijo, da je nomofobija najbolj razširjena fobija na svetu.

Poznate kakega nomofoba? Ste vi nomofobični? Če je tako, je čas, da se poučite o tem fenomenu. Skrbno ovrednotite svoje obnašanje. Bodite pozorni na pripombe družinskih članov, prijateljev in sodelavcev. Odločite se “odklopiti” za nekaj časa vsak dan, npr. med obroki in ponoči. Če niste nomofobični, bodite dejavno preventivni. Zavedajte se, da tudi koristne stvari ob nezmerni uporabi postanejo škodljive.

Možgani najbolje delujejo, kadar se jim zagotavlja uravnoteženost in to vključuje tudi tehnološko ravnotežje. ♣

dan, ko ne bo več ateistov

Neka stara zgodba iz časa pred človekovim prvim pristankom na Luni pripoveduje takole: Prvi astronom je pristal na Lunini površini in je poročal na Zemljo. “Torej,” je rekel, “Luna zagotovo ni videti kakor zeleni sir, toda ker vemo, da je zeleni sir, je zeleni sir.” Potem se je sklonil in dotaknil tal. “Torej,” je nadaljeval, “zagotovo se ne tipa kakor zeleni sir, toda spet lahko zaupamo temu, kar smo vedno vedeli, a to je, da je Luna iz zelenega sira.” Potem je pobral kos Luninih tal in ga okusil. “Da,” je rekel,

“prav tako nima okusa kot zeleni sir, vendar ne izgubite vere – Luna je zagotovo sestavljena iz zelenega sira.”

Naj se nam zdi ta izmišljena zgodba še tako banalna, je moderno različico podal človek, za katerega menijo, da je eden največjih svetovnih mislecev – zoolog in ateistični apologet Richard Dawkins, ki je

napisal: “Biologija je proučevanje kompliciranih stvari, ki so videti, kakor da so oblikovane za določeni namen.” Toda potem poudari, da je ta videz samo videz in da oblikovanje oz. načrt sploh ne obstaja. “Naravna selekcija je slepi urar,” nadaljuje, “slep, ker ne vidi vnaprej, ne načrtuje posledic in ne razmišlja o namenu. Pa vendar nas živi izidi naravne selekcije neizmerno im-

Kdor je danes ateist, je najbrž prepričan, da je Bog mit. Pa vendar **Clifford Goldstein** pravi, da prihaja dan, ko bodo ateisti spremenili svoje mnenje.

presionirajo s prividom dizajna in načrta.”

Privid dizajna in načrta?

Z drugimi besedami – iPhone, ki je videti dizajniran, deluje dizajnirano, razodeva dizajn v notranjosti in zunanosti in deluje le s pomočjo dizajna, je seveda dizajniran. Nasprotno pa človeško bitje ali katero koli živo bitje na svetu (veliko bolj kompleksno kot pametni telefon), ki je videti dizajnirano, deluje dizajnirano, razodeva dizajn v notranjosti in zunanosti ter deluje samo po dizajnu, kakor nam zagotavlja dr. Dawkins, seveda ni dizajnirano.

Komu bomo verjeli – našim čutilom, ki vpijejo o dizajnu, zdravi pameti, ki jasno pravi, da dizajn obstaja in Božji besedi, ki vedno znova opozarja na Dizajnerja ali Richardu Dawkinsu?

Na žalost so se mnogi ljudje kljub poplavi dokazov odločili verjeti, da

to zgodilo in zakaj se sedaj mnogi ljudje kljub neizmernim dokazom o Stvarniku odločajo kakor mož na Luni, torej da zanikajo očitno?

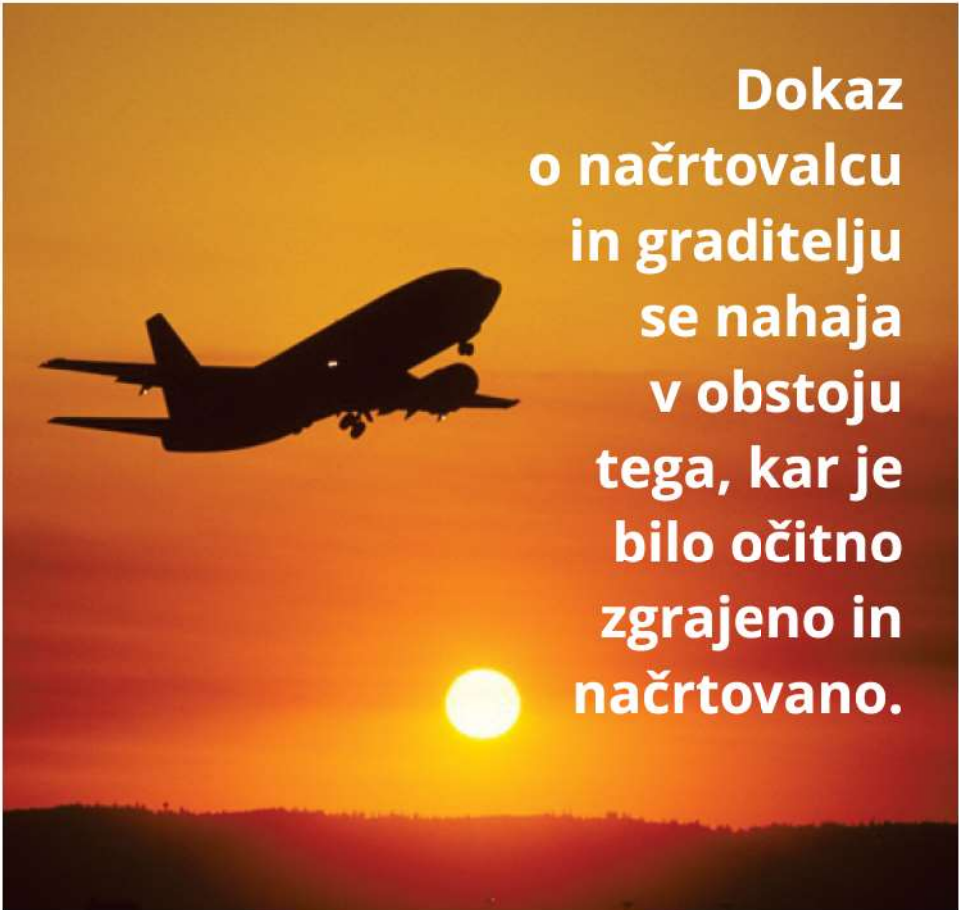
vprašaj vendar živali

Jurij Gagarin je bil leta 1961 prvi človek v vesolju. Domnevno je ruski

kozmonavt po vrnitvi na Zemljo rekel: “Gledal sem in gledal in gledal, toda Boga nisem videl.” Nekateri menijo, da je avtor izjave dejansko Nikita Hruščov, ki jo je pripisal Juriju Gagarinu kot del svoje protireligijske kampanje. Ne glede na to, čigava je izjava, je poudarek, ki ga je poskušala ustvariti – da Bog ne obstaja, ker ga ne moremo videti – puhel, trapast in vsekakor nekoristen. Sveto pismo dejansko razločno pojasnjuje, da Boga Stvarnika

ne vidimo zato, ker je neviden: “Kralju vekov pa, neminljivemu in *nevidljivemu*, edinemu Bogu čast in slava na veke vekov. Amen.” (1 Tim 1,17; dodan poudarek; glej tudi Kol 1,15)

Sveto pismo prav tako pojasnjuje, da je stvarstvo samo po sebi zadosten dokaz za obstoj *nevidnega* Stvarnika: “Kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem *nevidno*, z umom zreti po ustvarjenih

**Dokaz
o načrtovalcu
in graditelju
se nahaja
v obstoju
tega, kar je
bilo očitno
zgrajeno in
načrtovano.**

Bog ne obstaja in da je vsa čudovita zapletenost in raznolikost življenja na zemlji nastala samo s pomočjo slepih sil naključne mutacije in naravne selekcije.

Vendar pa Sveto pismo uči, da prihaja čas, ko se bo Bog, ki je vse to ustvaril, razodel na način, ki ga nihče ne bo mogel zanikati. Na nesrečo pa bo takrat za mnoge prepozno za spremembo stališča.

Kdaj se bo to zgodilo, kako se bo

bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost. Zato so ti ljudje neopravičljivi.” (Rim 1,20; dodan podudarek)

Stoletja pred Pavlovim pisanjem pisma Rimljanom je Job rekel: “Vprašaj vendar živali, da te poučijo, in ptice pod nebom, da ti oznanijo. Poprôsi zemljo, da te pouči, in ribe v morju ti bodo povedale. Katera izmed vseh teh ne ve, da je to naredila GOSPODOVA roka? V njegovi roki je življenje vseh bitij, duh slehernega človeškega telesa.” (Job 12,7-10)

Dokaz o načrtovalcu in graditelju se nahaja v obstoju tega, kar je bilo očitno zgrajeno in načrtovano. Samo zato ker nikoli nismo videli načrtovalca ali graditelja reaktivnega letala, ne pomeni, da načrtovalec in graditelj nikoli ni obstajal. In samo zato ker ne vidimo Načrtovalca in Graditelja sveta, to ne pomeni, da On nikoli ni obstajal. In če v eni sami živi celici vidimo veliko več nerazložljivo kompliciranih dokazov oblikovanja in načrtovanja kot v reaktivnem letalu, kako lahko ravnodušno zanikamo obstoj Oblikovalca?

Nezemljani v vesoljskih ladjah

Seveda pa se danes (ponovno) trdi, da čudovita kompleksnost in funkcionalnost naravnega sveta, za katero celo Dawkins priznava, da je videti dizajnirana, v resnici ni dizajnirana. Vse je del slepih sil same

narave – proces, ki naj bi bil domnevno pojasnjen s teorijo o evoluciji z naravno selekcijo, ki jo je v devetnajstem stoletju zagovarjal Charles Darwin.

Vendar pa niti vsi ateisti ne sprejemajo tega “standardnega modela” o poreklu življenja. Pokojni znanstvenik Francis Crick, zakrknjen ateist, je verjel, da je življenje preveč zapleteno, da bi se slučajno pojavilo na zemlji, kar zagovarja sedanja znanost. Namesto tega je Nobelov nagrajenec predlagal zamisel o vodeni panspermiji, “teorijo, da so organizme na naš svet namerno prenesla inteligentna bitja z drugih delov vesolja.” Dokaz o dizajnu je tako močan, da je eden največjih znanstvenih umov prejšnjega stoletja predvideval, da se življenje na Zemlji ni pojavilo naključno, temveč so ga zasejali Nezemljani z vesoljskimi ladjami.

Celo Richard Dawkins priznava naslednje: “Možno je, da se je v preteklosti po darvinističnih načelih nekje v vesolju razvila civilizacija do zelo visoke tehnološke stopnje in oblikovala neko vrsto življenja, ki so jo zasadili na ta planet ... Predvidevam, da je možno najti dokaze o dizajnu v detajlih biokemije in molekularne biologije, morda boste našli podpis neke vrste dizajnerja.”

Rečeno drugače – lahko najdete dokaz o dizajnu v detajlih biokemije in molekularne biologije v svetu ustvarjenem z razumom Nezemljanov, toda ne morete ga najti v detajlih

biokemije in molekularne biologije našega sedanjega sveta. Sprašujem se, kaj bi bila razlika med tem dvojim.

videlo ga bo vsako oko

Ne glede kako zelo lahko ljudje sedaj zanikajo neovrgljive dokaze

posveti do zahoda, tako bo tudi s prihodom Sina človekovega.” (Mt 24,27)

- “Kajti sam Gospod bo ob povelju, ob nadangelskem glasu in ob Božji trobenti stopil z neba. Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu.” (1 Tes 4,16)

**Niti vsi
ateisti ne
sprejemajo tega
“standardnega
modela”
o nastanku
življenja.**

Božjega obstoja, ki jih najdemo v ustvarjenem, je Sveto pismo jasno, da bodo ob Jezusovem drugem prihodu vsi izgovori izbrisani.

Ko se bo Kristus vrnil, ne bo ateistov.

Zakaj? Kot odgovor na to vprašanje je tukaj le nekaj od mnogih besedil, ki opisujejo dogodke ob drugem prihodu:

- “Glej, prihaja z oblaki in videlo ga bo vsako oko.” (Raz 1,7) “Kakor namreč pride blisk od vzhoda in

- “In so rekli goram in skalovju: ‘Padite na nas in skrijte nas pred obličjem njega, ki sedi na prestolu, in pred Jagnjetovo jezo!’” (Raz 6,16)

- “Tedaj se bo pojavilo na nebu znamenje Sina človekovega in tolkli se bodo po prsih vsi rodovi na zemlji. Videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba z močjo in veliko slavo.” (Mt 24,30)

- “Nastali so bliski, glasovi in gromi in hkrati velik potres, kakršnega ni bilo, odkar živi človek na zemlji;

tako neznanski je bil potres. Vsi otoki so se razbežali in gorá ni bilo več najti.” (Raz 16,18.20)

- ▶ “Takrat bo namreč velika stiska, kakršne ni bilo od začetka sveta do zdaj in je tudi več ne bo.” (Mt 24,21)

Ob dogodkih, kot so Jezusova pojavitev na nebu in vsem vidno prihajanje, vstajenje mrtvih, silne naravne katastrofe, kakršnih do tedaj še ni bilo, res ne bo ateistov, kajti vsi bodo videli Stvarnika z lastnimi očmi, Stvarnika, ki so ga do tedaj zanikali, čeprav je bil njegov obstoj jasno razodet z ustvarjenim. Ne bodo zanikali obstoja Boga, temveč bodo celo vpili skalam in goram, naj jih skrijejo pred njegovo neizmerno prisotnostjo.

Tega ateisti po navadi ne počnejo.

zakaj čakati?

Bog Stvarnik, čigar obstoj vpije k nam iz njegovega stvarstva veliko glasneje, kot vpije obstoj graditelja reaktivnega letala iz reaktivnega letala, se bo razodel na načine, ki jih nihče ne bo zanikal, zato ker jih ne bo *mogel*. Nevsezadnje ga bodo ljudje videli s svojimi očmi. Toda Sveto

pismo razodeva tudi dejstvo, da bo takrat prepozno, da bi se pripravili za večno Božje kraljestvo.

Stvarnik, čigar delo je razodeto v stvarstvu, je tudi Zveličar Jezus Kristus. “Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.” (Jn 3,17) Kristus pa ponuja *rešitev* sedaj. Sedaj ponuja vsakemu upanje na večno življenje v popolnoma novem svetu.

Da, Bog, čigar obstoj nas kliče iz čudovite lepote, strukture, oblike in namena ustvarjenega sveta – od osupljive zapletenosti posamezne celice do estetske lepote vrtnice, od ustvarjalnega čudeža novorojenčka do nočnega neba, polnega zvezd – je isti Bog, ki je pred dva tisoč leti umrl na križu kot prostovoljna žrtev za greh ljudi. Ta Bog kliče vsakogar, da sprejme njega in obljubo večnega življenja, ki ga nudi sedaj. Spodbuja nas, naj ne odlašamo, da ne bi bilo prepozno.

Prav zares prihaja čas, ko ne bo več ateistov. *Vsakdo* bo veroval. Zakaj ne bi sprejeli Boga prav sedaj, ko nam vera namesto vpitja goram, naj nas skrijejo *pred njim*, prinaša obljubo večnega življenja *z njim*? 🖤

Če ste uživali ob branju revije Znamenja časa, si jo naročite na svoj dom. Pošljite svoj poštni naslov na spodnji naslov in dvakrat letno boste prejeli brezplačni izvod v svoj poštni nabiralnik.

Znamenja časa, Njegoševa 15, 1000 Ljubljana

ŽIVETI Z OTROKI

z družinskim psihologom Johnom Rosemondom

IZVAJATI PRAVO DISCIPLINO

Svojega štiriletnega sina sem naučila, da je on šef. Nudila sem mu preveč izbir in preveč razlag. Dovolila sem mu, da mi je neposlušen, da me ignorira in manipulira z mano. Odkar sem začela brati vaše kolumne, se mi je pričelo svitati. Pred nekaj tedni sem začela uveljavljati vaša starodobna načela in morda se je nekaj malega spremenilo, vendar mi manjka moči. Kako naj spremenim stanje, ko pa štiri leta nisem bila šef? Zdi se mi, da me ne bo ubogal, razen če mu na neki način zagrozim. Kako naj

dosežem poslušnost in uveljavim svojo avtoriteto?

Stanje boste spremenili natanko s tem, kar trenutno počnete – z nekaj spremembami, ki jih bom takoj pojasnil. Dobro je, da ste spoznali, kako ste ustvarili nekaj zelo nezaželenih navad. Za večino staršev je to največja ovira.

Druga največja ovira je razumeti, da primerna kazen ni ključ do pravilnega izvajanja starševske avtoritete. Starši, ki se zanašajo na kaznovanje, skoraj

vedno pristanejo pri tem, kar sedaj počnete vi – pri grožnjah. Avtoriteta se izraža s pravilno predstavitvijo. Naj pomagam staršem, da se podajo na to neznano pot z razčlenitvijo te teme na šest bistvenih točk:

1. Če govorite z otrokom, se ne priklanjajte. To je podredljiva drža, ki slabi otrokovo dožemanje starševske avtoritete.

2. Kadar dajete navodila ali odločitve, uporabite kolikor se da malo besed. V mnogih primerih je “malo besed” preprosto “Ne”.

3. Navodila dajajte z avtoritativnim načinom kot npr.: “Želim, da ...”, “Čas je, da ...”, “Potrebno je, da ...” in “Pojdi in ...”.

4. Ne pojasnjujte samega sebe in ne dajajte razlogov za navodila in odločitve. Naj otrok razmišlja sam. Pojasnjevanje skoraj neizogibno vodi naravnost v prepir.

5. Tudi če roditelj ne pojasnjuje, bo naravna nagnjenost k uporništvu otroka spodbudila, da vpraša “Zakaj?” ali “Zakaj ne?”, vendar se ne pustite preslepiti. To niso vprašanja. Otrok izziva vašo avtoriteto. Gre za poziv k spopadu. Pravilni odgovor na ti vprašanji se glasi: “Ker sem tako rekel/-la.” Kljub propagandi nekaterih t. i. strokovnjakov, ni dokazov, da bi bile te štiri be-

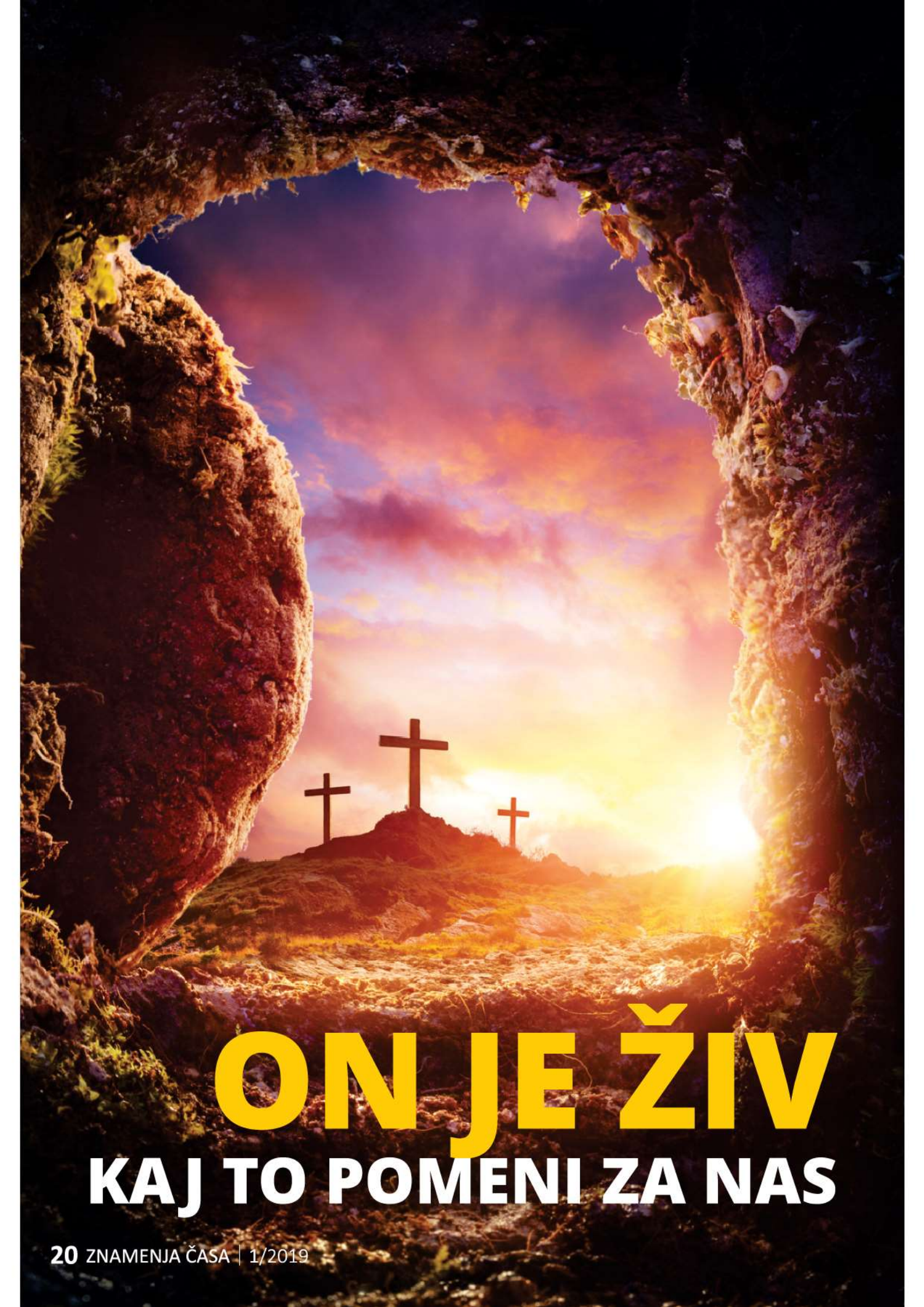
sede psihološko škodljive. Navsezadnje ne predstavljajo ničesar drugega, kot potrditev legitimnosti vaše avtoritete.

6. Na tej točki odkorakajte brez poskusov prisiljevanja.

Če danega navodila ne bo opravil v razumnem času, potem poberte igračke (ali opravite tisto, kar ste mu veleli) sami. Pozneje ga obvestite o posledicah neposlušnosti in to naj bo zanj *nekaj velikega*. Edina kazen, ki se jo splača izvajati, je taka, da pusti trajne spomine. Namesto da mu en večer ne dovolite gledati televizije, mu je ne dovolite gledati teden dni.

Predvsem pa bodite vztrajni. Dogajalo se bo, da naredite dva koraka naprej in korak nazaj. Naj vam takšni neuspehi ne vzamejo poguma. Navsezadnje tudi New York ni bil zgrajen v enem dnevu. 🗝

ON JE ŽIV

KAJ TO POMENI ZA NAS

Kaj če Jezus danes ne bi bil živ? Nancy Canwell razmišlja o razlikah, ki jih je njegovo vstajenje pred dva tisoč leti povzročilo v našem sedanjem življenju.

Nebesna vojska so zadržala dih. Angeli so zastali v pričakovanju, vsa zemlja pa je spala ne zavedajoč se tega, kar se bo kmalu zgodilo. Nekaj ljudi je prebedelo noč v solzah. Drugi so se tresli in obračali na svojih ležiščih, polni vprašanj in dvomov. Nekateri so sedeli in strmeli predse. Spet drugi so se iz strahu vso noč skrivali.

Vidite, pozabili so Jezusove besede, s katerimi je napovedal, da bo izroččen poganom, zasmehovan, žaljen, popljuvan, bičan in umorjen. Pozabili so, da je še dodal, da bo tretji dan vstal od mrtvih (Lk 18,32.33).

Jezus je držal obljubo. Kljub dejstvu, da so višji duhovniki in farizeji prosili Pilata, naj zavaruje grob, kljub dejstvu, da je Pilat zapečatil kamen na vhodu v grob, kljub dejstvu, da so bili pred vhod postavljeni budni stražarji, kljub dejstvu, da je Satan uporabil vso razpoložljivo moč za preprečitev Jezusovega vstajenja, ga *ničesar od tega* ni moglo zadržati v grobu.

Ker pa so Jezusovi učenci pozabili njegovo obljubo, sprva niso verjeli novici, da je vstal. Zato sta Peter in Janez stekla h grobu, da bi se prepri-

čala. Verjela sta šele, ko sta videla prazen grob.

Tudi danes mnogi ne verujejo. Poročilo o vstajenju imajo za bajko in ne za dejstvo. Pa vendar tudi mi lahko vidimo prazen grob. Lahko ga vidimo ob branju dokumentov, svtopisemskih poročil v evangelijih. Imamo pisni dokaz. Toda isti sovražnik, ki je poskušal zadržati Jezusa v grobu, poskuša zadržati nas v dvomu. V dvomu o zanesljivosti Svetega pisma. V dvomu, da bi se tak čudež lahko zgodil. Pa vendar imamo možnost biti ljudje, na katere je mislil Jezus, ko je rekel: "Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!" (Jn 20,29)

Sama verjamem svtopisemskemu poročilu in želim si, da bi bila lahko tam na jutro vstajenja, da bi čutila potres pod nogami, slišala, kako nebeški angel kotali težki kamen z vroda v grob in si zastrla oči ob sijaju Jezusove pojave ob prihodu iz njega. Svet nikoli poprej ni zaznal takšne moči. To je bila Božja moč, zadostna, da premaga smrt!

Najboljša novica, kar nam jih nekdo lahko pove, je: "On je živ!" Te tri kratke besede poskrbijo za vsako našo srčno bolečino, za vsak naš občutek brezupa.

So odgovor na naša vprašanja. So naša ozdravitev. So naše upanje.

Jezusovo vstajenje nam pomeni najmanj troje.

1 Jezus je odpustil naše grehe

Moja tašča je bila poročena čez 50 let, ko mi je ob neki priložnosti zaupala, kako hitro ji njen mož Joe odpušča.

“Bila sem zaposlena v naporni službi in včasih sem prišla domov vsa v stresu,” je rekla. “Kadar sem se obnašala na način, ki sem ga pozneje obžalovala, sem se mu opravičila z besedami ‘Oprosti, Joe!’, on pa se je obrnil k meni in me začudeno vprašal ‘Kaj naj ti odpustim?’ Ko sem mu pojasnila, za kaj gre, mi je z iskrico v očeh odvrnil ‘Tega pa se ne spominim.’”

Ker je Jezus umrl in vstal, da bi nam odpustil, nam apostol Janez lahko zagotavlja: “Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen.”

Zato ne verjemite laži. Ne verjemite, da to, kar ste storili v preteklosti, ne more biti odpuščeno. Ne verjemite, da niste dovolj dobri, da bi vam Bog odpustil. Umrl je, ker vas ljubi. Ker vas ljubi, ni mogel ostati v grobu. Vse, kar morate storiti, da vam odpusti, je, da ga prosite. On hrepeni po vašem priznanju.

Odpuščanje grehov pa ni vse, kar nam zagotavlja Jezus. Sveto pismo pravi, da jih tudi pozablja: “Jaz sem,

jaz sem tisti, ki izbrisujem tvoje prestopke zaradi sebe in se ne spominjam tvojih grehov.” (Iz 43,25)

Neverjetno! Jezus odpušča in pozablja naše grehe in gre potem še korak dlje – Jezus nas obnavlja.

2 Jezus nam lahko pomaga živeti novo življenje

Nobena zgodba o spreobrnitvi mi ni ljubša od zgodbe mojega očeta. Takrat sem bila stara deset let, vendar spomin na dogodek ni zbledel.

Oče je bil poslovno zelo uspešen. Menil je, da ima vse, kar potrebuje za srečo. Toda nekega večera je po vrnitvi z zabave rekel mami, da nekaj pogreša. Začel je brati Sveto pismo, ki ga je naš sorodnik “slučajno” pustil pri nas. Bral je pozno v noč, ko smo že vsi ostali pozaspali in bral je zopet zjutraj, ko se je zbudil. Vsak dan se je po večerji usedel na svoj priljubljeni fotelj in bral.

V teh dneh sem bila priča čudežu, ki se je dogajal pred mojimi očmi. Opazovala sem, kako Bog spreminja človeka. Takrat je oče rekel: “Jezus si utira pot v moje srce in ne bom ga poskušal zaustaviti. Ne vsiljuje se mi. Zdi se mi, kakor da mi ponuja dom in me vabi, naj ga sprejmem.”

Jezus je ponujal očetu to, kar je obljubil v Ezekielu 36,26: “Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam meseno srce.”

Očetova spreobrnitev je bila nale-

zljiva. Nedolgo zatem smo vsi družinski člani vključno z našo ateistično mamo postali kristjani.

Jezus ponuja novo srce tudi vam. Začelo se bo z iskanjem, kakor je to počel moj oče. Z iskanjem Jezusa v njegovi Besedi, v Svetem pismu. Z branjem in molitvijo. Kolikor bližje mu boste prihajali, toliko podobnejše bo vaše srce njegovemu.

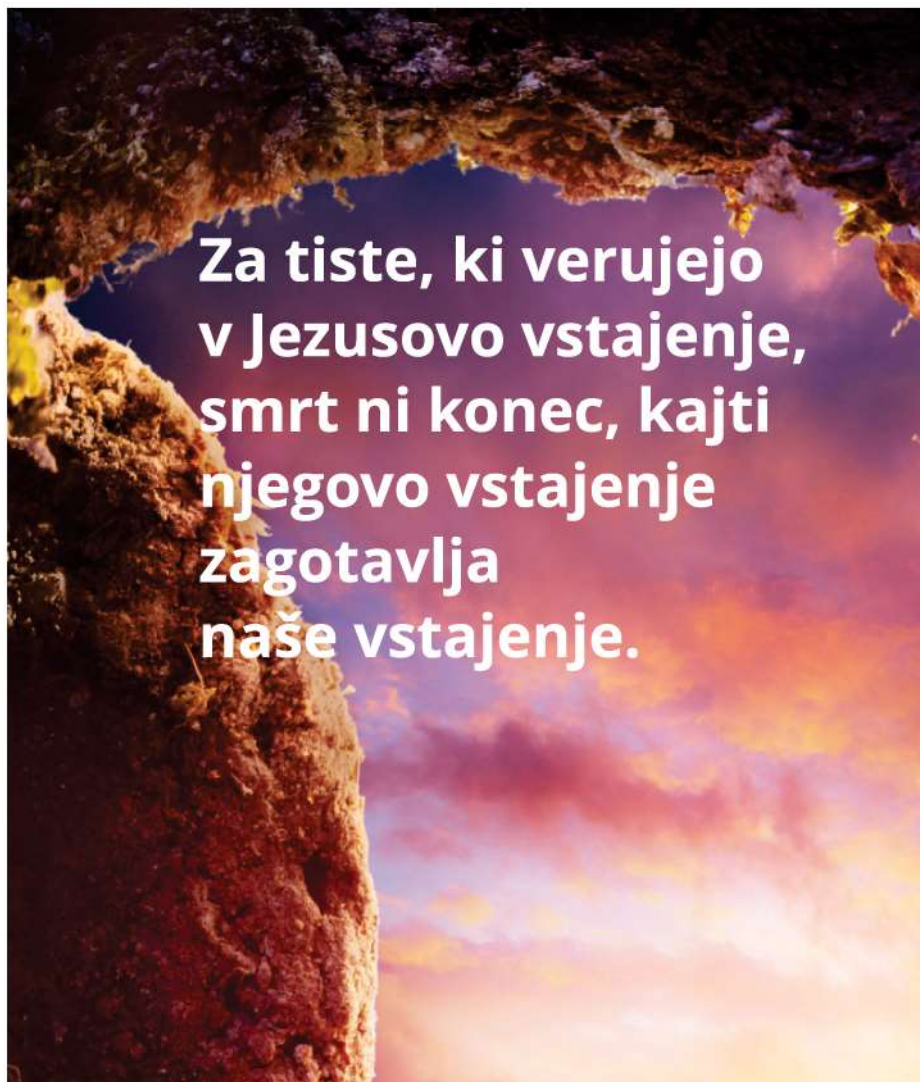
3 Jezus vam bo dal večno življenje

Pred nekaj leti sem bila na Marlinem pogrebu. Umrla je po dvoletnem pogumnem boju z rakom. Tik pred prazniki je zapustila moža in dva najstnika. Ko sem stala ob njeni krsti, sem pogledala njenega moža v oči in mu rekla: "Marla ne bo ostala v tem, Paul." Odvrnil mi je skozi solze, vendar prepričljivo: "Vem, da ne bo." Čeprav je Marla izgubila boj z rakom, je Paul vedel, da je zmagala odločilen boj s smrtjo in bo obujena ob Jezusovem ponovnem prihodu.

Za tiste, ki verujejo v Jezusovo vstajenje, smrt ni konec kajti *njegovo* vstajenje zagotavlja *naše* vstajenje. Ko je Jezusova prijateljica Marta žalovala zaradi smrti svojega brata, ji je Jezus obljubil: "Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel,

tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?" (Jn 11,25.26)

Jaz verujem. Verujem iz vsega srca. Tudi moj brat je umrl. Toda

**Za tiste, ki verujejo
v Jezusovo vstajenje,
smrt ni konec, kajti
njegovo vstajenje
zagotavlja
naše vstajenje.**

vem, da je njegova smrt samo začasna, kajti Jezus je vstajenje in življenje. Verujem, da bo ob Jezusovem ponovnem prihodu vstajenje mrtvih, in upam, da bo med vstalimi tudi moj brat, tako da nikoli ne bo več umrl, temveč bo živel vso večnost.

Najsi bomo ob Jezusovem prihodu živi ali mrtvi, ki čakajo na vstajenje iz groba, bomo takrat spremenjeni "hipoma, kakor bi trenil z očesom,

ob glasu poslednje trobente. Zadolnela bo namreč in mrtvi bodo vstali nepropadljivi in mi bomo spremenjeni.” (1 Kor 15,52) Ko se bo zgodila ta sprememba, ne bo več težav, s katerimi se sedaj spopadamo. Naš boj s skušnjavami, naše krhko telo, naš um, obdan s temnimi oblaki – vse to bo minilo. To je upanje, ki se ga moramo držati do Jezusovega prihoda. Odpovedati se mu sedaj zaradi težav bi dobesedno pomenilo zamuditi življenjsko priložnost.

kaj pa če?

Kaj pa če Jezus ni premagal groba? Kaj če je Jezus izgubil in Satan zmagal? Preprosto rečeno: bili bi brez upanja. Brez upanja na svet brez vojn, revščine in lakote. Brez upanja na življenje brez telesne in duševne bolečine. Brez upanja, da bi še kdaj videli svoje pokojne. Brez upanja na večno življenje.

Na jutro Jezusovega vstajenja sta

dve ženski prišli pred njegov grob prepričani, da je mrtev. Toda namesto Jezusovega trupla sta našli dva angela, ki sta jima rekla: “Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tu, nego vstal je.” (Lk 24,5.6 CHR) Kakor one tudi mi pogosto iščemo “med mrtvimi”. Osredotočamo se na zlo tega sveta, namesto da bi se ozirali na žive, na svojega vstalega Odrešenika, nanj, ki je rekel: “Jaz sem Prvi in Zadnji in Živi. Bil sem mrtev, a glej, živim na veke vekov.” (Raz 1,17.18) Nanj, čigar vstajenje zagotavlja vso našo sedanost in prihodnost.

On je vstal! To dejstvo je spremenilo svetovno zgodovino. To dejstvo lahko spremeni tudi zgodovino vašega življenja. Nekega dne bo Jezus prodril skozi nebo, kakor je nekoč prodril skozi grob. Tudi tokrat ga nič ne bo moglo zaustaviti.

Če upoštevamo vsa ta dejstva – kaj nam lahko pomeni Jezusovo vstajenje? Vse. Prav vse. ✍

Pošljite izpolnjeni kupon na spodnji naslov in **brezplačno** boste prejeli prvo tiskano temo svetopisemskega tečaja **izberi življenje**.

Ime _____

Priimek _____

Naslov _____

Pošta _____

Šola boljšega življenja • Njegoševa 15 • 1000 Ljubljana

zakaj naj bi bila doktrina slaba?

Beseda *doktrina* privede na svetlo misli o nečem dolgočasnem in težko razumljivem. Toda **Ronel DeBlois** se ne strinja.

Danes,” sem rekel mladim, “se bomo pogovarjali o doktrini.” Videl sem, kako se jim je obraz podaljšal in slišal sem pridržano negodovanje. Bil sem s skupino srednješolcev, ki so zaprosili za krst in so se udeležili priprav za ta obred.

“Se res moramo?” je končno nekdo zastokal.

“Kaj pa je s tem narobe?” sem odvrnil.

“To je dolgočasna snov,” je rekel isti glas in slišal sem mrmranje strinjanja ostalih.

Vedel sem, da je moja sogovornica pametna in iskrena mlada oseba, ki je bila Jezusova

sledilka, odkar je vedela, kaj to pomeni. Toda beseda doktrina je v njenem umu in v umu njenih sošolcev zbudila takojšnji odpor. Ljubili so Jezusa. Svetopisemske zgodbe so jim bile zanimive. Uživali so na bogoslužjih, še posebej ob dobri glasbi. Toda doktrina? To je le kup “dolgočasnih pojmov”.

Če bi bili moji odrasli soverniki enako iskreni kot ti mladi, bi mi najbrž povedali kaj podobnega. Mnogim ljudem predstavlja doktrina dolgočasen, nezanimiv del vere. Naj jim bo odpuščeno, kajti dejansko je bila doktrina večkrat podajana na suhoparen filozofski način, pomešana z nejasnimi svetopisemskimi razlagami.

Pa vendar ni potrebno, da je tako.

kaj je doktrina

Najprej definicija. *Doktrina* je prevod grške besede *didaché* kar preprosto pomeni *učenje* ali *učiti druge*. Če vas torej nekdo nekaj uči, npr. matematiko, vrtnarjenje, slikanje ali nogomet, prejmete *didaché*. Za učenje potrebujete informacijo in kadar koli najdete informacijo, ki vam pomaga bolje razumeti določeni predmet, ste proučevali doktrino.

Nekoč sem obiskoval tečaj golfa (šport sem kmalu opustil, ker sem ugotovil, da sem zelo nenadarjen praktikant). Toda še preden sem vzel palico v roke, mi je inštruktor pojasnil nekaj dejstev o ravnanju s palico in udarjanju žogice. Na steni je viselo

tudi nekaj nezanimivih risb, ki so prikazovale krivuljo zamaha, “sladko točko” palične glave in razlago, zakaj ima žogica vdolbine. Sanjal sem o tem, kako na postrizenem zelenem travniku oblit s sončnimi žarki s spretnim zamahom pošiljam žogico naravnost v luknjo. Toda najprej sem moral spoznati “doktrino” golfa. V nekaj minutah učenja sem se naučil stvari, ki bi jih sam ugotavljal na stotine ur.

Če bi vam rekel, da želim naslikati lepo sliko, bi mi najbrž ponudili tube z oljno barvo in pripravljenost, da mi razložite, kako se uporabljajo. “Toda jaz sovražim barvo,” bi rekel. “Smrdi in se lepi na prste. Ne želim pacati z barvo, želim samo slikati čudovite slike.” Verjetno bi rekli, da sem nekoliko butast, kajti brez barve je seveda nemogoče naslikati sliko. Barva kot medij ni končni izdelek, vendar je absolutno potrebna, da ustvari končni izdelek, oljno sliko.

Podobno temu doktrina sama po sebi ne predstavlja odnosa z Bogom, vendar je nujna, če želimo spoznati Boga. Brez nje bi zašli v zelo zmotne predstave o našem Stvarniku in Odrešeniku.

Jezusova doktrina

Prvi kristjani so bili navadni ljudje, ki so sledili Jezusu. Množice so se zbirale na pobočjih gričev in v domovih, da bi ga poslušale. Jezus je učil na živ, slikovit način. “Ko je Jezus končal te besede, so množice strmele nad

njegovim naukom, kajti učil jih je kakor nekdo, ki ima oblast, in ne kakor njihovi pismouki.” (Mt 7,28.29)

Če pomislite na neko avtoriteto, si mogoče predstavljate strokovnjaka, ki zrecitira težko razumljiva dejstva. Predvidevate, da mora vedeti, o čem govori, ko omenja pojme, ki daleč presegajo vaše znanje. Tako je bilo z judovskimi učitelji v Jezusovem času – razgradili so Staro zavezo, tako da so vznemirljive zgodbe in sporočila postala abstraktna in nerazumljiva. Ti privilegirani in izobraženi učitelji so preprostemu ljudstvu predpisovali, kaj naj verujejo in kako naj ravnajo, sočasno pa niso opazili svoje hinavščine in dejanskih potreb svojih poslušalcev.

Jezus ni bil pikolovski, toda učil je doktrino. To je počel na zelo praktičen in razumljiv način.

Vzemimo na primer Jezusovo zgodbo o izgubljenem srebrniku, ki ga je ženska iskala v svojem domu (Lk 15,8-10). Ne zveni kot doktrina, mar ne? Pa vendar je. Mnogi ljudje zmotno mislijo, da je Bog jezen in zlovoljen, zaradi česar nas želi ujeti v grehu in nam preprečiti zveličanje. Nikakor, pravi Jezus. Resnična doktrina o Bogu pravi, da je Bog bitje, ki želi rešiti vsakogar, neutrudno išče izgubljene duše in se veseli vsakogar, ki se vrne v njegov dom. Jezus je predstavil Boga kot osebo, s katero se je veselje družiti. In to je doktrina!

Jezus je povedal priliko o kvasu, ki pomešan s testom že v majhni količi-

ni povzroči vzhajanje testa (Mt 13,33). Jezus je ponazoril doktrino o Svetem Duhu, ki bo preževal in spremenil naše življenje, če mu damo že majhno priložnost. Jezus je uporabil isto prisposodbo (kvas) za ponazoritev doktrine o grehu, ko je opisal popačene nauke farizejev, ki so se vtihotapili v resnico in jo pokvarili (Mt 16,6).

Ena izmed Jezusovih daljših zgodb opisuje poljedelca, ki seje seme na svoji njivi (Mt 13,1-23) in pri tem samo nekaj semen pade na rodovitno zemljo, ostalo pa pristane na nerodovitnih tleh, kjer se posuši ali pa ga pozobajo ptiči. Jezus ni učil le doktrine o zveličanju, temveč je omogočil tudi osupljiv psihološki vpogled v različne načine človeškega odzivanja na Božje vabilo. V istem poglavju (vrste 24-30) je uporabil zgodbo o gospodarju, ki je našel na svoji njivi polno plevela, da bi ponazoril doktrino o končni sodbi. “Hočeš torej, da gremo in jo pobere-mo?” so vprašali služabniki. “Nikakor,” je dejal, “da morda med pobiranjem ljuljke ne izpulite z njo vred tudi pšenice. Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve.” S tem je Jezus razložil, da samo Bog lahko sodi in bo to storil ob njegovem drugem prihodu, ki ga včasih imenujemo “veliki sodni dan”.

V svojih prilikah je Jezus načel celo teme, ki so bile za poslušalce neprijetne. V sodobnih etičnih ali političnih razpravah se nam te zgodbe ne bi zdele neumestne, toda takrat so se ljudje zdrznili. Jezusova prilika o dobrem

Samarijanu jih je vznemirila, ker je zelo očitno obravnavala močne judovske predsodke do Samarijanov (Lk 10,25-37). To je bilo jasno opozorilo, da je vsakega človeka potrebno imeti za enako vrednega pred Bogom, kar ponazarja doktrino, da Bog zagotavlja svojo milost vsakomur.

Pavlova doktrina

Včasih je potrebna poglobljena teologija. Po Jezusovem odhodu s sveta so se ljudje začeli spraševati o njem. Je bil človeško bitje ali je bil Bog? Kaj je pomen njegove smrti na križu in ponovnega vstajenja v življenje? Kako nas Jezus rešuje? Zasluge za spremembo majhnega gibanja Jezusovih sledilcev v organizirano cerkev pripisujejo Pavlu. Svoje delovanje je začel kot judovski teolog, zato je na vprašanja podal teološke odgovore.

Pavlova pisma so pogosto praktična, kakor npr. takrat, ko svetuje vernikom, kako naj ravnajo drug z drugim. Vsebujejo pa tudi nekaj najčvrstejše teologije v vsem Svetem pismu, zaradi česar je apostol Peter napisal, da so v Pavlovih pismih “nekatero težko umljive stvari, ki jih taki, ki niso poučeni, in so neutrieni, zlorablajo. Tako delajo tudi z drugimi Pismi – v svojo pogubo.” (2 Pt 3,16)

Toda brez Pavla bi bilo preživetje cerkve vprašljivo. Videti je, da je Bog privedel Pavla v krščansko vero, da bi ta odličen teolog lahko zagotovil strukturo, na kateri temeljimo duhovne resnice.

naj bo doktrina zanimiva

Recimo, da bi obiskoval tečaj oljnega slikarstva, učitelj pa bi nas učil le o barvah – o teksturi, odtenkih, času sušenja in kemijski sestavi. Na vsaki uri bi se poglobljali v nauk o barvah, nikoli pa ne bi ničesar naslikali.

Na ta način se je ravnalo z doktrino v nekaterih cerkvah in zaradi tega jo imajo nekateri za dolgočasno. Jasna doktrinalna stališča so pomembna za določitev cerkvenih verovanj. Toda če brskate po Svetem pismu samo zaradi proučevanje doktrine, morda v njem ne boste našli Boga. In če se v svojem vsakdanjem življenju nikoli ne pomaknete od doktrinalnih razlag v resnični odnos z Bogom, boste zgrešili namen krščanskega življenja.

Kakor Jezusovi nauki govorijo o resničnem življenju, tako tudi ostala dobra doktrina. Sveto pismo ne razodeva le dejstev o Bogu ali skrivnostnih teoloških razlik, temveč razlaga, kako Bog deluje v korist vsakega človeka. Govori o tem, kaj je Bog storil za nas v preteklosti, kaj počne v sedanjosti in kaj bo storil v prihodnosti. Doktrina je več kakor samo vedeti nekaj o Bogu. Je izkušnja, kako življenje z Bogom prinaša mir, zadovoljstvo in večno zveličanje.

Ne bojte se brati Svetega pisma zase. Svetopisemski nauki – njegove doktrine – so lahko razumljivi. Če berete Sveto pismo, da bi se naučili živeti kot Jezusov sledilec, boste ugotovili, da je doktrina veliko bolj zanimiva in praktična, kakor ste si mislili. 🖋

vlomilec

Paul Heubach pripoveduje zgodbo o moškem, ki je spoznal Boga po naključju, vendar je to spremenilo njegovo življenje.

Valentin Burke je bil v zaporu zaradi vlamljanja. Imel je ledeni izraz zločinca in grozen jezik za psovanje. Tisti čas je v mesto prispel znani pridigar Dwight Moody s predavanji o krščanski prenovi. Nekega dne je Burke našel izvod časopisa *Global Democrat* in opazil naslov: "Prijetje ječarja v Filipih."

"Filipi," je pomislil Burke, "mar ni to v Illinoisu? Saj tam sem pa bil! Poznam tega starega nesramneža!" Hahljaje se je lotil branja. Toda to, kar je bral, je bila Moodyjeva pridiga prejšnjega večera. Zagnal je časopis na tla, ga potem pobral in ponovno prebral pridigo. Pa še nekajkrat. V njegovem srcu se je nekaj dogajalo.

Naslednje jutro je prijazno spregovoril stražarju in pozdravil šerifa

kot svojega prijatelja. Rekel mu je, da je našel Boga ob branju Moodyjeve pridige. Šerif je naročil stražarju, naj bo pozoren na Burka, ker očitno igra "pobožne trike".

Čez nekaj tednov je Burke prišel na sodno obravnavo, vendar je bil izpuščen kot pravno nepomemben primer. Na prostosti se je več mesecev soočal s pomanjkanjem, ker ni mogel najti službe. Preselil se je v New York in se potem malodušen zopet vrnil v Saint Louis. Nekega dne je prejel šerifovo pismo s pozivom, naj se javi na sodišču. S težkim srcem se je odpravil na srečanje.

"Burke," je rekel šerif, "zasledoval sem te ves čas, ko si bil v New Yorku. Menil sem, da je tvoja vera prevara, toda živel si pošteno krščansko življenje. Poklical sem te, da ti ponudim službo svojega nemestnika in začneš lahko takoj." ❖

Vse, kar vidimo
ali česar se dotikamo,
ima svoj začetek –
nekaj je povzročilo
obstoj tega. Da bi
odkrili, kje se je
vse začelo, sledimo
vzročno-posledičnim
povezavam **Svena Östringa**.

kdo je ustvaril Boga?

Bil sem sredi zelo zabavnega pogovora s svojim štiriletnim sinom. Medtem ko smo se vozili, je kazal na različne stvari, ki smo jih lahko videli ob poti, ter me spraševal o njih.

“Poglej tista drevesa! Zelo visoka so, a ne?” Strinjal sem se. “Kdo je ustvaril ta drevesa?” me je sin radovedno vprašal.

Odzval sem se s standardnim svetopisemskim odgovorom: “Bog jih je ustvaril.” Moj sin je veselo sprejel ta odgovor.

Nekaj trenutkov kasneje je moj sin spet pokazal skozi okno. “Poglej, konji!” je navdušeno zavpil.

“Konji so zelo močni,” sem rekel in se začel spominjati svojih otroških sanj, da bi imel konja. Moje razmišljanje je prekinilo sinovo vprašanje:

“Kdo je ustvaril konje?”

“Bog jih je ustvaril,” sem spet postregel s točnim svetopisemskim odgovorom. Pri sebi sem se začel nasmihati. Bil sem v svojem elementu. Ni vprašanja o izvoru, da nanj ne bi znal odgovoriti.

“Uau! Poglej tisti vodomet!” je moj sin nadaljeval z neusahljivim navdušenjem. “A lahko vidiš mavrico čisto na sredini?” Njegovo občudovanje je bilo nalezljivo. “Kdo je ustvaril vso vodo v vodometu in mavrico?”

Odgovor sem imel pripravljen, še preden je postavil vprašanje. “Bog je naredil vodo in mavrico. A ni Bog neverjeten?” Resnično sem užival

svoj trenutek slave in intelektualne nepremagljivosti – junaški očka, ki lahko razloži vse skrivnosti življenja.

Moj sin je za nekaj trenutkov utihnil in razmišljal. Počutil sem se popolnoma pripravljenega za vsa njegova vprašanja, ki bodo sledila.

“Očka, kdo je ustvaril Boga?”

Šah mat! Moral sem se nasmehnuti sinovemu bistroumnemu vprašanju, na katerega nisem mogel odgovoriti s standardnim svetopisemskim odgovorom. Si zelo pameten dečko, sem si mislil, ko sem skušal najti prave besede za odgovor na to vprašanje.

večno vprašanje

Moj štiriletni sin vsekakor ni edini človek, ki je postavil to vprašanje. Spominjam se sodelovanja pri učni uri v osnovni šoli, na kateri so učenci lahko postavljali vprašanja o Bogu in Svetem pismu. Takoj ko sem jih pozval, naj kaj vprašajo, je neki učenec dvignil roko in me samozavestno vprašal: “Kdo je ustvaril Boga?”

Angleški ateist Bertrand Russell je svoj slavni esej *Zakaj nisem kristjan* začel z razlago, da je bilo vprašanje “Kdo je ustvaril Boga?” prvi korak, ki ga je vodil k temu, da je prenehal verjeti v nadnaravno. Pred kratkim je Richard Dawkins brez dlake na jeziku vprašal nekaj podobnega: “Kdo je načrtoval Boga?” Gre za osrednjo problematiko v njegovi knjižni uspešnici *Bog kot zabloda*.

Bertrand Russell in Richard Dawkins oba verjameta, da je vprašanje

“Kdo je ustvaril Boga” adut, na katerega ne moremo odgovoriti, in jasen dokaz, da Bog ne obstaja in niti ne more obstajati. Toda preden sprejmemo njun argument, se je vredno ustaviti in temu problemu nameniti nekaj več časa in premisleka.

začnimo na začetku

Predn vprašamo, kdo je ustvaril Boga, se moramo vprašati nekaj drugega, in sicer: “O kom dejansko govorimo, ko omenjamo Boga? Kakšna je v resnici ta Oseba, ki jo imenujemo Bog?”

Ko kristjani omenjajo Boga, govorijo o inteligentnem Bitju, ki je, kot piše v Svetem pismu, ustvarilo vesolje. Toda osupljiva ustvarjalna sposobnost ni edina značilnost svetopi-semskega Boga. Tukaj jih je še šest:

1. *Eden in edini Bog.* Svetopisemski prerok Izaija je prerokoval slavnemu vojaškemu osvajalcu in ustanovitelju imperija Kiru Velikemu. Perzijci so častili mnogo perzijskih bogov in njihov vladar Kir si je nadel veličastne, celo božanske nazive: “Kralj kraljev”, “Kralj štirih koncev zemlje” itd. Toda kljub vsem tem vzdevkom je bil Bog preko Izaija kristalno jasen glede svoje edinstvenosti in dokončne prevlade: “Jaz sem GOSPOD in drugega ni, razen mene ni nobenega Boga.” (Iz 45,5) Ta izjava je videti zelo arogantna – razen, če je resnična.

2. *Neomejena moč.* Bog je preko preroka Jeremija vprašal: “Ali je kaj pretežko zame?” (Jer 32,27) Gre za reto-

rično vprašanje in odgovor nanj se skriva v samem vprašanju. Nič ni pretežko za Boga, saj je njegova moč neomejena.

3. *Vseprisoten.* Bog nas v Knjigi preroka Jeremija ponovno vpraša: “Ali se more kdo tako povsem skriti, da ga ne bi videl? ... Mar ne napolnujem nebes in zemlje?” (Jer 23,24) Bog ponovno postavlja retorično vprašanje in odgovor nanj je znova v samem vprašanju.

4. *Vseveden.* Eden od svetopisemskih pesnikov je zapisal, da je Božje razumevanje neomejeno. V isti pesniški zbirki, v Psalmih, je kralj David zapisal, da Bog ve vse o nas: “GOSPOD, preizkusil si me in me poznaš. Poznaš moje sedenje in moje vstajanje, od daleč razumeš moje misli. Opazuješ moje potovanje in moje počivanje, z vsemi mojimi potmi si seznanjen. Zares, besede še ni na mojem jeziku, glej, ti, GOSPOD, si jo že spoznal v celoti.” (Ps 139,1-4).

5. *Brez začetka in konca.* Mojzes je Boga poznal precej dobro. Sveto pismo pravi, da je Bog govoril z Mojzesom iz oči v oči, kot s prijateljem (2 Mz 32,11). Ko je Mojzes sestavil molitev o tem, kaj mu pomeni njegov odnos z Bogom, je zapisal: “Od vekov in na veke si ti Bog.” (Ps 90, 2; preberite opombo na začetku psalma) Mojzes je razumel, da je Bog obstajal večno in bo obstajal za vedno.

6. *Moralno popoln in ljubeč.* Mojzes je prav tako spoznal, da je Bog moralno popoln. Zapisal je, da je “popolno

njegovo delo, zakaj vsa njegova pota so prava; zvest Bog je in v njem ni krivice, pravičen je in iskren.” (5 Mz 32,4) Ta popolnost se dokončno izraža v njegovi ljubezni do nas. Sveto pismo preprosto trdi, da “Bog je ljubezen” (1 Jn 4,16).

Bolj ko odkrivamo svetopisemsko sliko Boga, bolj spoznavamo, kako je ta Oseba nad materialnim svetom in nad našim osebnim dožemanjem. Toda vedeti moramo še nekaj izjemnega: Sveto pismo pravzaprav uči, da ni nihče ustvaril Boga. Ta značilnost postane zelo jasna v Novi zavezi, ko spoznamo Jezusa.

Jezusov tesen prijatelj Janez je napisal eno od štirih Jezusovih biografij v Novi zavezi. Na samem začetku skice Jezusovega življenja ga Janez opiše tako: “V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo.” (Jn 1,1-3) Iz tega lahko neposredno sklepamo, da ni nihče ustvaril Boga ne v osebi Očeta, ne Sina in ne Svetega Duha.

Logika to potrjuje. Razmislite: če je nekaj ali nekdo ustvarilo Boga, potem Bog pravzaprav ni *vrhovno* bitje, saj mora biti moč, ki je ustvarila Boga, močnejša od Boga. Potem bi se morali vprašati: “Kdo je ustvaril moč, ki je ustvarila Boga?” Če bi se vse, kar obstaja, moralo za svoj obstoj zanašati na nekaj drugega, konec koncev nič ne bi moglo obstajati. Domneva Bertranda Rusella, da mora vse, tudi

Bog, imeti svoj začetek, je preprosto napačna.

Da lahko obstajamo, se mora vzročno-posledična veriga začeti na določeni točki, ki nima svojega začetka, ki je izven prostora in časa in ki ima moč in željo, da ustvari nekaj iz nič. Beseda, ki jo Sveto pismo uporablja za ta začetek brez začetka, je Bog.

Oba, Bertrand Russell in Richard Dawkins, imata prav: vrhovno Bitje, ki ga je nekaj ali nekdo ustvaril, nima logičnega smisla. Toda Sveto pismo nas uči, da ni nihče ustvaril Boga. Na primer v pismu Rimljanom 16,26 je Bog omenjen kot “večni Bog”; v Psalmu 90, ki sem ga omenjal prej, v drugi vrsti piše: “od vekov in na veke si ti Bog” in v Jobu 36,26 piše, da “števíla njegovih (Božjih) let ni mogoče dognati”. Če si to natančno ogledamo, ugotovimo, da je logično in smiselno. Kot je izpostavil oxfordski matematik John Lennox, lahko skupaj z Bertrandom Russellom in Richardom Dawkinsem zavržemo idejo, da je neka večja moč ustvarila Boga. Hkrati je John Lennox potrdil, da lahko sprejmemo Boga iz Svetega pisma, ki ga ni ustvarilo nobeno bitje in nobena druga moč.

To je torej preprost odgovor na vprašanje, kdo je ustvaril Boga. Nihče. To pomeni, da je vse ostalo za svoj obstoj odvisno od njega. In ker Bog ve vse o nas, ima neomejeno moč in nas resnično ljubi, se lahko tudi mi v vsem popolnoma zanese-
mo nanj. ❧

zavzetost za zadevo

Seth Pierce raziskuje verske odločitve in pravi, da se lahko nekaj naučimo tudi od ateistov.

Glede na objavo na spletni strani Fox News je julija 2010 skupina ameriških ateistov opravila “razkrščevalni” obred. Opravil ga je Edwin Kagin, ki je svoje sonevernike “popihal s sušilnikom za lase, s čimer je simbolično odstranil sveto vodo, ki je bila nekoč poškopljena po njihovih glavah.”

Kagin, čigar osebna spletna stran je polna protiverskega aktivizma,

meni, da so starši v zmoti, ko krščujejo svoje majhne otroke, ki so se nesposobni zavestno odločiti. Kagin pravi, da je krst dojenčkov “zloraba otrok”.

Med tam prisotnimi ateisti je nekdo poročal, da mu je mati omenila, da se je med krstom drl kot sraka, “iz česar je razvidno, da nisem želel biti krščen. To ni pošteno. Rodil sem se kot ateist, oni pa so me prisilili, da postanem katolik.”

Nekdo bo morda vprašal, če se je

ta človek kot otrok jokal tudi takrat, ko so ga starši “silili”, da je jedel, spal ali uporabljal stranišče, vendar to sedaj ni bistveno, kajti videti je, da je bistvo razburjanja ateistov krst, za katerega se niso mogli odločiti sami.

Pred leti je nekaj mojih prijateljev učiteljev imelo posebno izkušnjo z evangelistom, ki je prišel na njihovo internatsko šolo. Učenci so pripadali različnim veroizpovedim in starši so jih zaupali šolskemu osebju za razvoj značaja in pridobitev znanja.

Evangelist, ki je prišel v okviru programa duhovnih dejavnosti, je postal vsiljiv. Na nejevoljo mojih prijateljev ni le vršil pritiska na otroke, da se morajo krstiti, temveč jih je nekaj krstil brez privolitve staršev.

Ni potrebno razlagati, da starši niso kazali pretiranega veselja nad novo vero svojih otrok. Na šolo so se v pismih in telefonskih klicih vsule pritožbe staršev zaradi krsta njihovih otrok. Niso jih sicer “razkrstili” s sušilnikom za lase, vendar so bili

prav tako razburjeni kakor jezni ateisti.

povedano svetopisemsko

Čeprav se načeloma ne strinjam z ljudmi, kot je Kagin, in menim, da je obred s sušilnikom za lase nekoliko otročji, se strinjam, da krščevanje ljudi, preden se lahko sami odločijo, ni primerno. Ne zato ker bi bilo to nasilno, temveč zato ker ni svetopisemsko. Krst dojenčkov se običajno opravi s poškopitvijo z vodo, vendar v Svetem pismu ne boste našli podpore za takšno ravnanje, kajti dojenčki se ne morejo odločati na osnovi spoznanja.

Izvirna grška svetopisemska beseda za krst je *baptismos*, iz katere izvira angleška beseda *baptism* in pomeni *potopiti*. V dveh osnovnih poročilih o krstu – Jezusovem krstu in krstu Etiopca, ki ga je opravil apostol Filip (Apd 8,36-40) – sta oba krščena bila dovolj stara, da se odločita na osnovi

spoznanja.

Beremo, da je po krstu “ Jezus takoj stopil iz vode, in glej, odprla so se mu nebesa. Videl je Božjega Duha, ki se je spuščal kakor golob in prihajal nadenj. In glej, glas iz nebes je rekel: “Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.” (Mt 3,16.17)

Zgodovinarji datirajo Jezusov krst v leto, ko je bil Jezus star 30 let, torej precej starejši od mnogih odraslih, ki se krščujejo danes. Evangeliji prav tako poročajo, da je bil Jezus kot deček pri 12 letih nekaj časa v svetišču, kjer je spraševal o Svetem pismu. Jezus je bil raziskovalnega duha in je napredoval v modrosti (Lk 2,52). Očitno je, da je do 30 leta dobro poznal Sveto pismo.

imperativ

Ko je Jezus naročil svojim sledilcem naj oznanjajo po vsem svetu, jim je velel: “Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: *krščujte* jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.” (Mt 28,19.20; dodan poudarek)

Ključne zasnove tukaj so narediti za učence, učiti jih in krstiti jih. Ne morete biti učenec ali biti učen brez učenja. Jezus ni le pojasnil, da učenštvo vsebuje “učenje”, temveč je v učno snov vključil “vse”, kar je zapovedal. Če upoštevamo, da ljudje

še vedno opravljajo doktorske dizertacije o Jezusovem nauku, se zavedamo, da ob razmišljanju o krstu obstaja veliko tega, kar se lahko učimo ali naučimo. Toda ni nam potrebno vedeti *vsega*, kajti tega nikoli nihče ne bo vedel, moramo pa razumeti osnovno, kar vključuje odnos z Jezusom.

način krščevanja

Poročilo v osmem poglavju Apostolskih del poudarja tudi način, na katerega naj bo vernik krščen. Voden od Svetega Duha je Filip nekega dne odšel v puščavo in srečal Etiopca, ki je bral knjigo preroka Izaija. Poročilo pravi, da je Etiopec bral besedilo, ki se glasi: “Kakor jagnje so ga gnali v zakol, in kakor ovca ne dá glasu pred tistim, ki jo striže, tako on ni odprl svojih ust. Ker se je ponižal, je bila sodba nad njim razveljavljena. Kdo bi mogel prešteti njegovo potomstvo? Zakaj njegovo življenje je vzeto z zemlje.” (Apd 8,32.33)

Ta človek se je tako kakor mnogi drugi spraševal, kaj pomenijo te besede, zato je vprašal Filipa: “Prosim te, o kom govori to prerok? o sebi ali o kom drugem? Filip pa odpre usta in, začevši od tega pisma, mu oznani blagovestje o Jezusu.” (Vrsti 34,35 CHR) Ob spoznanju o Jezusu je Etiopec zaprosil za krst. Sveto pismo pravi, da ga je Filip popeljal k vodi in oba “sta stopila v vodo in Filip ga je krstil” potem “pa sta stopila iz vode.” (Vrsti 38,39) Očitno je, da je Filip

krstil tega človeka s potopitvijo v vodo.

Medtem ko Sveto pismo govori o dojenčkih, ki so bili posvečeni Gospodu (npr. Lk 2,22-24), je za krst potrebna spoznavna odločitev nekoga, ki zavestno želi posvetiti svoje življenje Jezusu.

Preden kupimo avto, raziščemo znamke, modele in podatke, kot je poraba goriva. Preden kupimo hišo, preverimo ponudbo, primerjamo možnosti financiranja in se pogovorimo s sosedi. Preden kupimo obleko, si jo pomerimo in preden kupimo računalnik, ga preizkusimo. Podobno si moramo vzeti čas, preden se odločimo, v katero vero bomo krščeni, da raziščemo čemu in komu se posvečamo.

Žalostno je, da porabimo veliko časa za preverjanje stvari, ki bodo trajale le nekaj let, in tako malo časa za raziskovanje resnic, ki bodo vplivale na našo večno usodo.

Kruta ironija o Kagu je, da je njegov sin fundamentalistični krščanski pastor. Pravi, da je vero svojega očeta opustil zaradi “osebnega razodetja Jezusa Kristusa”.

Cilj vsakega svetopisemskega proučevanja je pridobiti osebno razodetje Jezusa Kristusa. Zato marljivo raziskujte, pa naj ste kristjan ali le oseba, ki odkriva pomen krščanstva. In ko vas bo Bog navdihnil, da se na osnovi svojega raziskovanja krstite, potem je čas, da se zavzamete in to storite.

VAŠA SVETOPISEMKA VPRAŠANJA

Bog je vedel, da bomo ljudje zveličanja še prej, preden

V • V članku Clifforda Goldsteina sem prebral, da je Jezus vedel, da bomo grešili še prej, preden nas je ustvaril in da ga bo to pripeljalo na križ. Kje to piše v Svetem pismu?

—J. G.

O • Sveto pismo ne poroča s temi besedami, da je Bog vedel, da bodo Lucifer, Adam in Eva grešili, preden jih je ustvaril. Toda prerok Izaija navaja naslednjo Božjo izjavo: "Od začetka oznanjam konec, od davnine to, kar se še ni zgodilo." (Iz 46,10) Ker torej Bog pozna prihodnost, je vedel za Adamovo in Evino neposlušnost še pred tem tragičnim dogodkom. V Razodetju 13,8 Janez opisuje ljudi, ki so zapisani "v knjigi življenja Jagnjeta zaklanega od ustanovitve sveta." Peter pa pravi, da smo rešeni "z drago krvjo kakor jagnjeta brez hibe in brez madeža, Kristusa; ki je bil naprej spoznan pred ustanovitvijo sveta." (1 Pt 19.20) Iz the besedil je razvidno, da je Bog vedel, da bomo ljudje potrebovali načrt zveličanja še prej, preden nas je ustvaril. Logično je, da je zaradi tega vedel tudi za Adamov in Evin greh preden sta grešila.

V • Kaj se zgodi, če kristjan umre in pusti greh, ki ga ni priznal in zaprosil zanj odpuščanje?

— E. G.

O • Bog pričakuje, da priznamo grehe, ki se jih zavedamo. Celotno najboljše kristjani imajo grehe v preteklosti, ki se jih ne spomnijo več in Bog ne pričakuje, da se opravičujemo za nekaj, kar smo pozabili. Če pa obstaja greh, katerega se zavedamo in ga ne želimo priznati, smo v uporabi proti Bogu. Kadar želimo priznati, pa nam manjka poguma ali pripravljenosti za priznanje, je potrebno moliti, da nam Bog podeli manjkajoče. Bog je z grehom vedno prizadet, zato ga priznamo tudi njemu, čeprav smo škodovali sočloveku. Kadar je greh javnega značaja, ga je potrebno priznati javno. Ob tem moramo biti previdni, da ne bi drugim osebam povzročili dodatne bolečine ali škode. Pred javnim priznanjem je smiselno posvetovati se s pastorjem ali pravnim svetovalcem. Če obstaja upravičeni razlog, da javni greh priznamo samo Bogu in prizadetim osebam, ne bomo ostali v uporabi proti Bogu.

potrebovali načrt
nas je ustvaril.

V • 4 Mz 25,1–9 govori o po-
• boju upornikov med
tavanjem Izraelcev po puščavi in
v 9. vrsti pravi, da je umrlo 24.000
ljudi. Toda 1 Kor 10,8 pravi, da jih
je v tem dogodku umrlo 23.000,
v 2 Mz 32,28 pa piše, da jih je
umrlo le 3.000. Pojasnite mi,
prosim, to neskladnost.

—M. R.

O • Poročilo v 2 Mz 32 govori
• o uporih Izraelcev s čaš-
čenjem zlatega teleta v času, ko se
je Mojzes pogovarjal z Bogom na
vrhu gore Sinaj in to je popolno-
ma drugi dogodek kot tisti omen-
jen v 4 Mz 25 in 1 Kor 10. Tukaj je
omenjen dogodek, ko so bili
Izraelski moški zapeljani v nečisto-
vanje z Moabkami, zaradi česar je
Bog poslal šibo, ki je pomorila
tisoče ljudi. Zakaj torej 4 Mz 25
pravi, da jih je pomrlo 24.000 in
Pavel v 1 Kor 10, da jih je bilo
23.000? Tega ne vemo, čeprav si
lahko razlagamo Pavlov navedek,
da jih je v *enem dnevu* umrlo
23.000 tako, da jih je 1.000 umrlo
naslednji dan ali pozneje.

Pošljite nam svoje svetoписemsko vprašanje na
naš naslov: info@sbz.si

V • V Mt 10,16 Jezus svetuje
• svojim učencem, naj bodo
modri kakor kače. Zakaj tako, ko
vendar Raz 12,9 navaja kačo kot
simbol Satana?

—M. T. L.

O • Simbol se lahko uporabi na
• več načinov. V Mt 16,6–12
je Jezus, na primer, uporabil kvas
kot simbol zmotnih nauk Farizejev
in Saducejev in v 1 Kor 5,8 ga je
Pavel uporabil kot simbol
“hudobnosti in malopridnosti”. Toda
v Mt 13,33 je Jezus uporabil kvas kot
simbol pravičnosti, ki spreminja naš
značaj, če dovolimo Bogu, da vstopi
v naše življenje. Kakor ste omenili, je
Jezus uporabil kačo kot simbol
modrosti, Razodetje pa jo uporablja
kot simbol Satana. V Stari zavezi je
Mojzes naredil kačo iz brona in
zapovedal ugriznjenim od kač, naj se
ozrejo vanjo, da bi ozdraveli (4 Mz
21,4–9). Jezus je uporabil ta simbol
za predstavitev samega sebe (Jn
3,14)

Priznanje krivde se spleča

Neznani avtor pripoveduje zgodbo, ki ilustrira pomembnost zavedanja lastnih grehov.

Nekoč se je neki vojvoda vkrcal na ladjo in se podal v podpalubje, da bi se pogovarjal s kaznjenci, ki so veslali. Ko jih je spraševal o njihovem zločinu, so skoraj vsi krivili nekoga drugega in trdili, da so nedolžni, nekateri pa so celo obtožili sodnika prejemanja podkupnine.

Toda odgovor nekega mladeniča je bil drugačen. „Zaslužim si, da sem tukaj, gospod. Ukradel sem nekaj denarja. Sam sem odgovoren za to. Kriv sem,“ je priznal.

Ko je vojvoda to slišal, je zavpil: “Ti malopridnež, ti! Kaj počneš tukaj med temi poštenimi možmi? Takoj se poberi iz njihove družbe!” Vojvoda je ukazal, naj mlademu kaznjencu sna-

mejo verige in ga izpustijo, ostale pa je pustil, da še naprej pritegujejo vesla. To je slika odrešitve. Svo-bode pred krivdo in obsodbo ne moremo izkusiti, dokler ne priznamo: “Grešnik sem in potrebujem rešitev.”

“Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo od-pustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pra-vičen.” (1 Jn 1,9) ❖

